

АБРИКОСИ
ЗАЦВІТАЮТЬ
УНОЧІ

ОЛЯ РУСІНА

АБРИКОСИ
ЗАЦВІТАЮТЬ
УНОЧІ

Львів
Видавництво Старого Лева
2022

УДК 821.161.2-3

Р 88

*З подякою Марії Берлінській
та Андрієві Безуглову, які допомогли
зробити Ела справжнім безпілотником*

Русіна Оля

Р 88 Абрикоси зацвітають уночі [Текст] : повість / Оля Русіна. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2022. — 144 с.

ISBN 978-966-448-002-1

Високо в небі над Донбасом літав безпілотник, а потім він зустрів хлопчика Устима і його собаку Жменьку. Життя поблизу окупованих територій, де живе хлопчик, — незвичне, але й там можна зустріти справжнього друга, побачити світ іншими очима і знати, що на твоїй вулиці неодмінно цвістимуть абрикоси.

У цій книжці багато такого, що може здатися казкою, але вона про справжніх людей і безпілотників, які досі літають й охороняють українські землі, а ще — мріють. Тому, коли закінчиться війна...

УДК 821.161.2-3

© Оля Русіна, текст, 2022

© Катерина Сад, обкладинка, 2022

© Видавництво Старого Лева, 2022

ISBN 978-966-448-002-1

Усі права застережено

*Є чотири основних правила, за якими живе
хутір Обирок: брудне – прибери, відчинене –
зачини, голодного – нагодуй, сумного – обійми.*

Валерій Пузік
«Я бачив його живим,
мертвим і знову живим»

1

Високо в небі над степом десь на Сході України літав безпілотник. Він заледве міг зрозуміти, як тут опинився. Пам'ятав руки чоловіка у військовій формі, що його запуслав. Але що то був за чоловік? Якою мовою він говорив? Безпілотник не міг пригадати.

Він пам'ятав тонку ниточку радіозв'язку, що якийсь час тримала його поміж небом та землею. У нього, мабуть, було якесь завдання, але коли ця ниточка раптово почала перетиратися і рватися, пам'ять потекла геть із його свідомості, як зіпсує мастило. Він бачив, як нерівна складка горизонту попереду починає тремтіти, а потім розгладжується — і з тієї миті безпілотник перестав до ладу розуміти, де небо, а де земля. Радіозв'язок стрімко рвався, і коли він зник остаточно, безпілотник відчув, що десь глибоко в електронних нутрощах йому стало водночас трохи боляче й лоскотно.

Якби він міг описати це якійсь людині, вона би подумала, що схожі відчуття бувають, коли здираєш кірочку з ранки, яка майже загоїлася.

Але безпілотник не знав жодної людини. Окрім військового, який його запускав, — але від миті, коли зник зв'язок, безпілотник його майже не пам'ятав. Властиво, він пригадував лише руки. Великі долоні з обвітреною шкірою, на правій — каблучка, на лівій — татуювання. Дивне татуювання, тому легко запам'ятати: маленька птаха, набита на зовнішньому боці долоні між великим та вказівним пальцями.

Якщо безпілотник і знав колись інших людей — хтось же його мусив зібрати! — то тепер у його спритній електронній пам'яті не залишилося нікого. Він старанно запам'ятовував те, що просто зараз бачив перед собою, а бачив він тільки широкі, нескінченні степи десь на Сході України, і жодної людини серед них.

* * *

Безпілотник ніколи не дивився на себе у дзеркалі, але знав, який у нього вигляд. Він відчував кожну свою гаечку і кожну лопать, навіть не замислюючись про це. Інакше він не міг би літати.

Він знав, що в нього є чотири ніжки-підпорки і чотири невеликі пропелери. Ніжки тримали його на землі, а пропелери піднімали в повітря. У нього

була дуже добра камера і чудова навігація, завдяки якій він завжди знав, де північ, південь, захід і схід. І, звісно, глибока і містка, як дно океану, пам'ять. Якби безпілотною учився в школі, то був би відмінником.

Він бачив людей — дорослих і дітей — і розумів, як сильно від них відрізняється. Направду, безпілотною ніколи не помічав нікого, схожого на себе, — когось, хто мав би чотири маленькі пропелери та ніжки-підпорки.

Він довго летів не зупиняючись. Людині могло би здатися, що це триває вже цілу вічність, але безпілотною досконало відчував час і міг чітко відраховувати секунди, навіть не замислюючись про це. Він лише помітив дивну річ — лопаті то одного, то іншого пропелера ставали немовби важчими, і тоді безпілотною трохи заносило. Він швидко повертав собі рівновагу, але не міг зрозуміти, що коїться. Підозрював, що в нього закінчується заряд батареї, і це було би справді кепсько, бо ж без цього він не здатен літати, а людина, яка могла б його зарядити, — невідомо де...

Безпілотною ще трохи покружляв і зрештою втомлено опустився на землю на узліссі, під височенною сосною, вершечок якої губився десь під самим небом. Він дивився на зірки, що поволі проступали на ньому, ніби виринали з темної води.

Коли ними вже всіяло весь горизонт, безпілотник несподівано для себе заснув.

Спати було цікаво. Такого він раніше не робив – безпілотники ніколи не були пристосовані до сання, але й для самотніх польотів без будь-якого зв'язку теж. Він уже звик, що з ним трапляються дивні речі.

Йому не снилися сни. Він просто отямився однієї миті, роззирнувся навколо і розумів, що вже полудень. А ще – що він відчувається чудово, ніби його батарея знову заряджена на 100%. Це було найдивніше з усього, але безпілотник вирішив про це не замислюватися. Йому подобалося знову мати купу сил. Він із насолодою піднявся якомога вище в небо, зробив кілька віражів і полетів далі.

2

Жменька була ще юна, допитлива і дуже необережна. Понад усе Устим боявся, що вона забіжить куди-небудь, куди бігати не можна, і натрапить на міну. Тому брав її на повідець набагато частіше, ніж належало брати таку малу і стрибучу собаку.

Жменька походила з роду тих численних псиків, які залишилися одні, коли почалася війна і їхні господарі поїхали геть. Тож ніхто не знав напевне, хто її батьки. Жменьку, двох її братів та сестру підібрали військові – кілька щенят залишилися з ними на позиціях, а одне дісталось Устимові у подарунок. Спершу її кликали Женькою, але раз один із бійців жартома назвав її Жменькою, бо за часів свого глибокого дитинства вона вміщалася в нього на долоні. І так це ім'я й зосталося.

Окрім мін, Устим боявся, що росіяни раптово почнуть наступати і їм з мамою, татом і Жменькою